

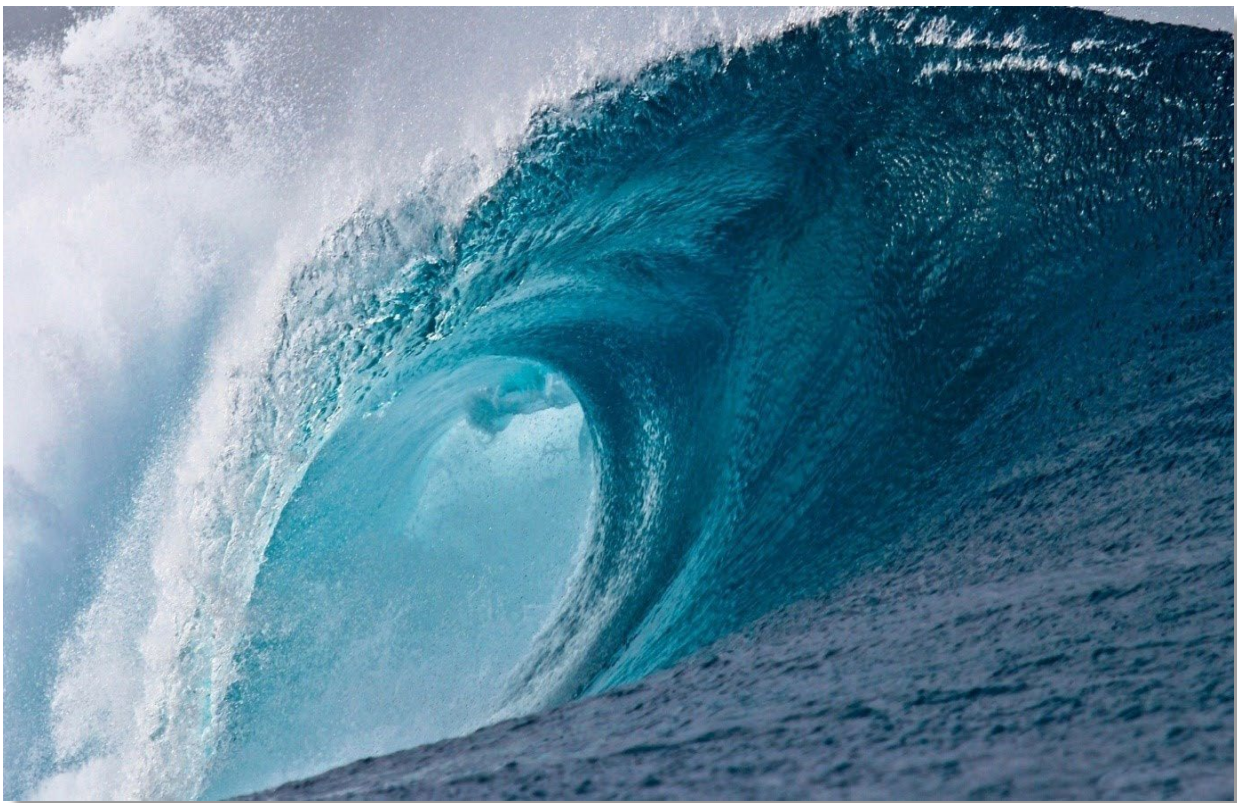
LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 4, 5-42

Nagyböjt 3. vasárnap („A” év)

Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”

(JEREMIAS 29.11)

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás

Abban az időben:

Jézus Szamaria egyik városába, Szikárba érkezett, közel ahhoz a földhöz, amelyet Jákob adott fiának, Józsefnek. Ott volt Jákob kútja. Mivel Jézus útközben elfáradt, leült a kútnál. Az idő dél felé járt. Közben odajött egy szamariai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus megkérte: „Adj innom!” Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek. Az asszony elcsodálkozott: „Hogyan kérhetsz te, zsidó létedre tőlem, szamariai asszonytól inni?” A zsidók ugyanis nem érintkeznek a szamaritánusokkal.

Jézus így felelt: „Ha ismernéd Isten ajándékát, és tudnád, hogy ki mondja neked: »Adj innom!«, inkább te kérnéd őt, és ő élő vizet adna neked.”

Az asszony ezt felelte: „Uram, hiszen vödörd sincs, a kút pedig mély. Honnan vennéd az élő vizet? Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk ezt a kutat adta, amelyből ő maga is ivott, meg a fiai és az állatai?”

Jézus erre megjegyezte: „Mindaz, aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, nem szomjazik meg soha többé. Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

Erre az asszony megkérte: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne legyek szomjas, és ne kelljen ide járnom vizet meríteni!” Jézus így szólt: „Menj, hívd a férjedet, és jöjj ide!” Az asszony ezt felelte: „Nincs is férjem!”

Mire Jézus: „Jól mondod, hogy nincs férjed. Mert öt férjed volt, és akid most van, az sem a férjed. Ezt helyesen mondtad.” Ekkor így szólt az asszony: „Uram, látom, hogy próféta vagy! Atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálem az a hely, ahol imádni kell őt.”

Jézus ezt felelte: „Hidd el nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor az Atyát nem itt és nem is Jeruzsálemben fogjátok imádni. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi pedig azt, akit ismerünk, hiszen az üdvösség a zsidóktól ered. De eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat vár. Isten ugyanis Lélek, ezért akik őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Az asszony így szólt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek. Ha majd eljön, ő tudunkra ad mindent.”

Erre Jézus kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” Tanítványai éppen visszaérkeztek, és meglepődtek, hogy asszonnyal beszélget. De nem kérdezte meg egyikük sem: „Mit akarsz tőle?”, vagy: „Miért beszélgetsz vele?”

Az asszony pedig otthagya korsóját, elszietett a városba és elmondta az embereknek: „Gyertek, nézzétek meg azt az embert, aki mindent elmondott, amit tettem! Lehet, hogy ő a Krisztus?” Ki is jöttek a városból, és odagyűltek köréje.

Közben a tanítványok megkínálták őt: „Mester, egyél!” Jézus azonban ezt mondta nekik: „Van nekem olyan ételem, amelyről ti nem tudtok!” Erre a tanítványok kérdezgetni

kezdték egymást: „Talán valaki hozott neki ennivalót?” De Jézus megmagyarázta: „Az én ételem az, hogy megtegyem annak akaratát, aki engem küldött, és hogy befejezzem az ő művét. Ugye, azt mondjátok: Még négy hónap, és itt az aratás. Íme, én azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a földeket, aranysárgák már, készek az aratásra. Az arató elnyeri most jutalmát: Begyűjti a termést az örök életre, hogy aki vetett, együtt örülhessen azzal, aki arat. Mert igaza van a közmondásnak: Az egyik vet, a másik arat. Én azért küldtelek titeket, hogy learassátok, amivel nem ti fáradtatok. Mások fáradoztak, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.” Abból a városból, a szamaritánusok közül sokan hittek benne, mivel az asszony tanúsította: „Mindent elmondott, amit tettem.” Mikor azután kijöttek hozzá a szamaritánusok, megkérték őt, hogy maradjon náluk. Ott is maradt két napig. Ezután így szóltak az asszonyhoz: „Most már nem a te szavadra hiszünk. Hallottuk őt mi magunk is, és tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

⁵ ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ τῷ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ·

Jön tehát a Szamaria Szikárnak nevezett városába, közel a földbirtokhoz, amit Jákob adott fiának: Józsefnek.

⁶ ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ὥρα ἦν ὡς ἕκτη.

Ott volt pedig Jákob forrása. Jézus tehát kimerülve a vándorúttól egyszerűen leült a forrás mellé: amikor hat óra volt.

⁷ Ἔρχεται γυνή ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· **Δός μοι πεῖν**

Jön egy asszony Szamariából meríteni vizet. Mondja neki Jézus: „Adj nekem inni!”

⁸ οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσιν.

A tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy élelmet vásároljanak.

⁹ λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνή ἡ Σαμαρίτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ’ ἐμοῦ πεῖν αἰτεῖς γυναικὸς Σαμαρίτιδος οὔσης; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρίταις.

Mondja tehát neki a szamariai asszony: „Hogyan kérsz te zsidó lévén tőlem, egy szamariai asszonytól, inni? Ugyanis szamariaiakkal nem érintkeznek zsidók.

¹⁰ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι· **Δός μοι πεῖν**, σὺ ἂν ἤτησας αὐτὸν καὶ ἔδωκεν ἄν σοι **ὕδωρ ζῶν**.

Felelte Jézus, és mondta neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki mondja neked: »Adj nekem inni!«, te kérnéd őt, és adna neked élő vizet.”

¹¹ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶν βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ **ὕδωρ τὸ ζῶν**;

Mondja neki az asszony: „Uram, nincsen merítő edényed sem, meg aztán a kút mély: honnan van tehát neked az élő víz?”

¹² μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπινεν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

Nagyobb vagy te talán Jákob atyánknál, aki adta nekünk a kutat, és ő maga ebből ivott, és az ő fiai, meg az ő állatai?

¹³ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν

Jézus felelte és mondta neki: „Mindaz, aki iszik ebből a vízből, meg fog szomjazni ismét:

¹⁴ ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Viszont aki csak iszik a vízből, amit én fogok adni neki, nem fog megszomjazni örökre, hanem a víz, amit adni fogok neki, az örök életre buzogó víz forrása lesz benne.

¹⁵ λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ διέρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

Mondja neki az asszony: „Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam, és ne járjak át ide meríteni.”

¹⁶ Λέγει αὐτῇ· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.

Mondja neki: „Menj el, hívd a te férjedet, és jöjj ide!”

¹⁷ ἀπεκρίθη ἡ γυνή καὶ εἶπεν αὐτῷ· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Καλῶς εἶπας ὅτι Ἄνδρα οὐκ ἔχω·

Felelte az asszony és mondta neki: „Nincs férjem.” Jézus mondja neki: „Jól mondtad, hogy nincsen férjem:

¹⁸ πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστιν σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας.

Ugyanis öt férjed volt, és most, aki van neked, nem a te férjed: ezt helyesen mondtad.”

¹⁹ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ.

Mondja neki az asszony: „Uram, látom: Te próféta vagy.

²⁰ οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἔστιν ὁ τόπος ὅπου προσκυνεῖν δεῖ.

A mi atyáink ezen a hegyen imádtak: ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van a hely, ahol imádni kell.”

²¹ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Πίστευέ μοι, γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρὶ.

Mondja neki Jézus: „Higgy nekem, asszony: eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát.”

²² ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἶδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἶδαμεν, ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἔστιν·

Ti imádjátok, amit nem ismertek: mi imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól van.

²³ ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἔστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσιν τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν·

De eljön az óra és most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát: ugyanis az Atya azt kívánja, hogy ilyenek legyenek azok, akik őt imádják.

²⁴ πνεῦμα ὁ θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

Lélek az Isten, és kell, hogy akik őt imádják, lélekben és igazságban imádják.”

²⁵ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος χριστός ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα.

Mondja neki az asszony: „Tudom, hogy eljön a Messiás, a Krisztusnak nevezett: amikor az eljön, mindent fel fog tární nekünk.”

²⁶ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Ἐγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

Mondja neki Jézus: „Én vagyok, aki veled beszélek.”

²⁷ Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμαζον ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει οὐδεὶς μέντοι εἶπεν Τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ’ αὐτῆς;

Eközben pedig megjöttek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy asszonnal beszélgetett: senki sem mondta: „Mit kívánsz, vagy mit beszélsz vele?”

²⁸ ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνή καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις

Ott hagyta tehát az asszony az ó korsóját, és elment a városba, és mondja az embereknek:

²⁹ Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ χριστός;

„Jöjjetek, nézzetek egy embert, aki mindazokat elmondta nekem, amiket tettem, talán esetleg ez a Krisztus?”

³⁰ ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν.

Kijöttek a városból, és eljöttek hozzá.

³¹ Ἐν τῷ μεταξύ ἡρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Ῥαββί, φάγε.

Eközben a tanítványok kérték őt mondván: „Rabbi, egyél!”

³² ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν ἢν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε.

De az mondta nekik: „Énnekem van élelem, amelyet egyem, amit ti nem ismertek.”

³³ ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους Μή τις ἦνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

A tanítványok tehát mondták egymásnak: „Talán csak nem hozott valaki neki enni?”

³⁴ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστιν ἵνα ποιήσω τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

Mondja nekik Jézus: „Az én eledelem az, hogy megtegyem annak az akaratát, aki küldött engem, és véghezvigyem az ő cselekedetét.

35 οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι Ἔτι τετράμηνός ἐστιν καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἰδοὺ λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ εἰσιν πρὸς θερισμὸν ἤδη

Ti nem mondjátok, hogy már csak négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a ti szemeiteket, és nézzétek a szántóföldeket: fehérek az aratásra. Már

36 ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρη καὶ ὁ θερίζων.

az arató fogja a bért, és összegyűjti a termést az örök életre, hogy a vető együtt örüljön az aratóval.

37 ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ἀληθινὸς ὅτι Ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.

Ebben ugyanis igaz a mondás: »Más az, aki vet, és más az, aki arat.«

38 ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασιν, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

Én elküldtelek titeket aratni, amiért nem ti dolgoztatok meg keményen: mások dolgoztak meg keményen, és ti az ő fáradozásukba álltatok be.”

39 Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαριτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυροῦσης ὅτι Εἶπέν μοι πάντα ἃ ἐποίησα.

Abból a városból pedig a szamariaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki tanúskodott: „Mindent elmondott nekem, amit tettem.”

40 ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαριῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ’ αὐτοῖς καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Amint tehát a szamariaiak oda jöttek hozzá, kérték őt, hogy maradjon náluk: és ott maradt két napot.

41 καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ,

És sokkal többen hittek az ő szava miatt,

42 τῆ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι Οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.

és mondták az asszonynak: „Már nem a te beszéded miatt hiszünk: ugyanis magunk meghallgattuk és felismertük, hogy ez valóban a világ üdvözítője.”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

⁵ VENIT ERGO IN CIVITATEM SAMARIAE, QUAE DICITUR SICHAR, IUXTA PRAEDIUM, QUOD DEDIT IACOB IOSEPH FILIO SUO;

⁵ Odaért Szamária egyik városához, Szikarhoz; ez annak a földnek a közelében volt, amelyet Jákob fiának, Józsefnek adott.

⁵ Megérkezett tehát Szamaria egyik városába, amelyet Szikarnak neveznek, közel ahhoz a földdarabhoz, amelyet Jákob a fiának, Józsefnek adott.

⁵ *Útközben Szamaria egyik városába, Szikárba érkezett, közel ahhoz a földhöz, amit Jákob adott fiának, Józsefnek.*

⁵ *Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákob adott vala az ő fiának, Józsefnek.*

⁵ Így jutott el Szamaria egyik városához, amelynek Szikar volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákob adott fiának, Józsefnek.

⁶ ERAT AUTEM IBI FONS IACOB. IESUS ERGO FATIGATUS EX ITINERE SEDEBAT SIC SUPER FONTEM; HORA ERAT QUASI SEXTA.

⁶ Ott volt Jákob kútja. Jézus elfáradt az úton, azért leült a kútnál. A hatodik óra felé járt az idő.

⁶ Ott volt Jákob kútja. Jézus akkor elfáradva az úttól, azon nyomban leült a kútnál. Körülbelül a hatodik óra volt.

⁶ *Ott volt Jákob kútja. Jézus a megtett úttól fáradtan leült a kúthoz. Ez a hatodik órában történt.*

⁶ *Ott vala pedig a Jákob forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala.*

⁶ Ott volt Jákob forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál. Dél felé járt.

⁷ VENIT MULIER DE SAMARIA HAURIRE AQUAM. DICIT EI IESUS: “DA MIHI BIBERE”;

⁷ Egy samáriai asszony odament vizet meríteni. Jézus megszólította: „Adj innom!”

⁷ Odajött egy samáriai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus azt mondta neki: »Adj innom!«

⁷ *Odajött egy samáriai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus megkérte: „Adj innom.”*

⁷ *Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!*

⁷ Egy szamaritánus asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: – Adj innom!

⁸ DISCIPULI ENIM EIUS ABIERANT IN CIVITATEM, UT CIBOS EMERENT. ⁹ DICIT ERGO EI MULIER ILLA SAMARITANA: “QUOMODO TU, IUDAEUS CUM SIS, BIBERE A ME POSCIS, QUAE SUM MULIER SAMARITANA?”. NON ENIM COUTUNTUR IUDAEI SAMARITANIS.

⁸ Tanítványai ugyanis bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek.

⁸ Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy élelmet vegyenek.

⁸ *Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.*

⁸ *Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.*

⁸ Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

⁹ A samáriai asszony így válaszolt: „Hogyan? Zsidó létedre tőlem, samáriai asszonytól kérsz inni?” [A zsidók ugyanis nem érintkeztek a samáriaiakkal.]

⁹ A samariai asszony erre azt mondta neki: »Zsidó létedre hogyan kérhetsz te inni tőlem, aki samariai asszony vagyok?« Mert a zsidók nem érintkeznek a samariaiakkal.

⁹ *Az asszony elcsodálkozott: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem, samariai asszonytól kérsz inni?” A zsidók ugyanis nem érintkeznek a samariaiakkal.*

⁹ *Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.*

⁹ A szamaritánus asszony ezt mondta: – Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én szamaritánus nő vagyok? A zsidók ugyanis nem használnak a szamaritánusokkal közös edényeket.

¹⁰ RESPONDIT IESUS ET DIXIT EI: “SI SCIRES DONUM DEI, ET QUIS EST, QUI DICIT TIBI: “DA MIHI BIBERE”, TU FORSITAN PETISSES AB EO, ET DEDISSET TIBI AQUAM VIVAM”.

¹⁰ Jézus ezt felelte neki: „Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked.”

¹⁰ Jézus azt felelte: »Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki mondja neked: ‘adj innom’, talán te kérted volna őt, és ő élő vizet adott volna neked.«

¹⁰ *Jézus így felelt: „Ha ismernéd Isten ajándékát és tudnád, aki mondta neked: adj innom, inkább te kérnéd őt, és ő élővizet adna neked.”*

¹⁰ *Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja neked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.*

¹⁰ Jézus így válaszolt: – Ha ismernéd Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád „Adj innom!”, akkor te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.

¹¹ DICIT EI MULIER: “DOMINE, NEQUE IN QUO HAURIAS HABES, ET PUTEUS ALTUS EST; UNDE ERGO HABES AQUAM VIVAM?”

¹¹ „Uram – mondta erre az asszony –, hiszen vödöröd sincs, a kút pedig mély. Honnan vehetnél hát élő vizet?

¹¹ Az asszony így szólt: »Uram, nincs is mivel merítened, a kút pedig mély; honnan vennéd hát az élő vizet?

¹¹ „Uram, szólt az asszony, hiszen vödöröd sincs, a kút pedig mély. Honnan veszed az élővizet?

¹¹ Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet?

¹¹ Az asszony így szólt hozzá: – Uram, merítőedényed sincs, és a kút mély. Honnan vennéd az élő vizet?

¹² NUMQUID TU MAIOR ES PATRE NOSTRO IACOB, QUI DEDIT NOBIS PUTEUM, ET IPSE EX EO BIBIT ET FILII EIUS ET PECORA EIUS?”.

¹² Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki ezt a kutat adta nekünk, s maga is ebből ivott a fiaival és állataival együtt?”

¹² Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk a kutat adta, amelyből ő maga, fiai és jószágai is ittak?«

¹² Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk ezt a kutat adta, amelyből ő maga is ivott, meg fiai és állatai is?”

¹² Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákobnál, a ki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is?

¹² Talán nagyobb vagy atyánknál, Jákobnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?

¹³ RESPONDIT IESUS ET DIXIT EI: “OMNIS, QUI BIBIT EX AQUA HAC, SITIET ITERUM;

¹³ Jézus azt mondta neki feleletül: „Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik.

¹³ Jézus azt felelte: »Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

¹³ Jézus erre megjegyezte: „Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik.

¹³ Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:

¹³ Jézus így válaszolt neki: – Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

¹⁴ QUI AUTEM BIBERIT EX AQUA, QUAM EGO DABO EI, NON SITIET IN AETERNUM; SED AQUA, QUAM DABO EI, FIET IN EO FONTS AQUAE SALIENTIS IN VITAM AETERNAM”.

¹⁴ De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

¹⁴ de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé nem szomjazik meg, hanem a víz, amelyet adok neki, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.«

¹⁴ *De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé. Az a víz melyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”*

¹⁴ *Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.*

¹⁴ de aki majd abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik. A víz, amit majd én adok neki, forrássá lesz benne, amely az örök életre buzog.

¹⁵ DICIT AD EUM MULIER: “DOMINE, DA MIHI HANC AQUAM, UT NON SITIAM NEQUE VENIAM HUC HAURIRE”.

¹⁵ Erre az asszony kérte: „Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen idejárnom meríteni.”

¹⁵ Erre az asszony így szólt: »Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam, és ne járjak ide meríteni!«

¹⁵ „Uram, kérte az asszony, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam és ne kelljen Ide járnom meríteni.”

¹⁵ *Monda néki az asszony: Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jőjjenek ide meríteni!*

¹⁵ Az asszony erre ezt mondta: – Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam meg többé, és ne kelljen idejárnom meríteni!

¹⁶ DICIT EI: “VADE, VOCA VIRUM TUUM ET VENI HUC”.

¹⁶ Jézus így válaszolt: „Menj, hívd el a férjedet, és gyere vissza!”

¹⁶ Jézus ezt felelte neki: »Menj, hívd el a férjedet, és jöjj ide!«

¹⁶ „Menj, szólt (Jézus), hívd el férjedet és jöjj ide.”

¹⁶ *Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!*

¹⁶ Jézus így szólt hozzá: – Menj el, hívd a férjed, és jöjj vissza!

¹⁷ RESPONDIT MULIER ET DIXIT EI: “NON HABEO VIRUM”. DICIT EI IESUS: “BENE DIXISTI: “NON HABEO VIRUM”;

¹⁷ „Nincs férjem” – felelte az asszony. Jézus erre azt mondta neki: „Jól mondtad, hogy nincs férjed,

¹⁷ Az asszony erre kijelentette: »Nincs férjem.« Jézus ezt válaszolta: »Jól mondtad: ‘Nincs férjem’.

¹⁷ „Nincs férjem” – felelte az asszony. Jézus ráhagyta: „Jól mondtad: nincs férjem.

¹⁷ *Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondtád, hogy: Nincs férjem;*

¹⁷ Az asszony így válaszolt: – Nincs férjem. Jézus erre ezt mondta: – Jól mondtad, „nincs férjem”,

¹⁸ QUINQUE ENIM VIROS HABUISTI, ET NUNC, QUEM HABES, NON EST TUUS VIR. HOC VERE DIXISTI”.

¹⁸ mert volt ugyan öt férjed, de akid most van, az nem férjed. Így igazat mondtál.”

¹⁸ Mert öt férjed volt, és akid most van, az nem férjed. Ezt helyesen mondtad.«

¹⁸ *Öt férjed volt, s akid most van, az sem férjed. Ezt helyesen mondtad.”*

¹⁸ *Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.*

¹⁸ mert öt férjed volt, és akivel most élsz, nem a férjed. Ebben igazat mondtál.

¹⁹ DICIT EI MULIER: “DOMINE, VIDEO QUIA PROPHETA ES TU.

¹⁹ „Uram – válaszolta az asszony –, látom, próféta vagy.

¹⁹ Az asszony ekkor így szólt: »Uram, látom, hogy próféta vagy.

¹⁹ „Uram, ismerte be az asszony, látom, próféta vagy.

¹⁹ *Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.*

¹⁹ Az asszony ekkor így felelt: – Uram, látom, hogy próféta vagy.

²⁰ PATRES NOSTRI IN MONTE HOC ADORAVERTUNT, ET VOS DICITIS QUIA IN HIEROSOLYMIS EST LOCUS, UBI ADORARE OPORTET”.

²⁰ Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben kell imádni.”

²⁰ A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van a hely, ahol őt imádni kell.«

²⁰ *Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálem az a hely, ahol imádni kell őt.”*

²⁰ *A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.*

²⁰ Atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a Hely, ahol Istent imádni kell.

²¹ DICIT EI IESUS: “CREDE MIHI, MULIER, QUIA VENIT HORA, QUANDO NEQUE IN MONTE HOC NEQUE IN HIEROSOLYMIS ADORABITIS PATREM.

²¹ „Hidd el nekem, asszony – mondta Jézus –, elérkezik az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogják imádni az Atyát.

²¹ Jézus azt felelte neki: »Hidd el nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát.

²¹ *Jézus így válaszolt: „Hidd el nekem, asszony eljön az óra, mikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogják imádni az Atyát.*

²¹ *Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.*

²¹ Jézus így válaszolt: – Higgy nekem, asszony, eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, és nem is Jeruzsálemben imádjátok majd az Atyát.

²² VOS ADORATIS, QUOD NESCITIS; NOS ADORAMUS, QUOD SCIMUS, QUIA SALUS EX IUDAEIS EST.

²² Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól ered.

²² Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól van.

²² *Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól való.*

²² *Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt.*

²² Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól jön.

²³ SED VENIT HORA, ET NUNC EST, QUANDO VERI ADORATORES ADORABUNT PATREM IN SPIRITU ET VERITATE; NAM ET PATER TALES QUAERIT, QUI ADORENT EUM.

²³ De elérkezik az óra, s már itt is van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat akar.

²³ De eljön az óra, és már itt is van, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres magának.

²³ *De eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Az Atya ilyen imádókat kíván.*

²³ *De eljő az óra, és az most vagy, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit.*

²³ Igen, eljön az óra – sőt már itt van –, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres.

²⁴ SPIRITUS EST DEUS, ET EOS, QUI ADORANT EUM, IN SPIRITU ET VERITATE OPORTET ADORARE”.

²⁴ Az Isten lélek, ezért akik imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

²⁴ Az Isten lélek, és akik őt imádják, Lélekben és igazságban kell őt imádniuk.«

²⁴ *Lélek az Isten: akik imádják, lélekben és igazságban kell imádniuk.”*

²⁴ *Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.*

²⁴ Az Isten lélek, és akik imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.

²⁵ DICIT EI MULIER: “SCIO QUIA MESSIAS VENIT – QUI DICITUR CHRISTUS C; CUM VENERIT ILLE, NOBIS ANNUNTIABIT OMNIA”.

²⁵ Az asszony azt felelte rá: „Tudom, hogy eljön a Messiás, azaz a Fölkent, s amikor eljön, mindent tudunkra ad.”

²⁵ Az asszony erre megjegyezte: »Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor ő eljön, kijelent majd nekünk mindent.«

²⁵ Az asszony így szólt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, vagyis a Fölkent. Mikor eljön, tudunkra ad majd mindent.”

²⁵ Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jó (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent.

²⁵ Az asszony így felelt: – Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek; és amikor eljön, mindent nyilvánvalóvá tesz előttünk.

²⁶ DICIT EI IESUS: “EGO SUM, QUI LOQUOR TECUM”.

²⁶ Jézus erre kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

²⁶ Jézus azt válaszolta neki: »Én vagyok az, aki veled beszélek.«

²⁶ Jézus erre kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

²⁶ Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek.

²⁶ Jézus ezt mondta neki: – Én vagyok az, aki veled beszélek.

²⁷ ET CONTINUO VENERUNT DISCIPULI EIUS ET MIRABANTUR QUIA CUM MULIERE LOQUEBATUR; NEMO TAMEN DIXIT: “QUID QUAERIS AUT QUID LOQUERIS CUM EA?”.

²⁷ Közben visszatértek tanítványai, s meglepődtek rajta, hogy asszonnyal beszélget. De egyikük sem mondta: „Mit akarsz tőle?” Vagy: „Miért beszélgetsz vele?”

²⁷ Ekkor odaértek a tanítványai, és elcsodálkoztak, hogy asszonnyal beszélgetett. Mégsem kérdezte egyikük sem: »Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?«

²⁷ Közben visszatértek tanítványai. Megleپödtek, hogy asszonnyal beszélget, de egyikük sem kérdezte: „Mit akarsz tőle?” vagy: „Mit beszélsz vele?”

²⁷ Eközben megjövének az ő tanítványai; és csodálkozána, hogy asszonnyal beszélt; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele?

²⁷ Tanítványai éppen ekkor értek oda, és csodálkoztak azon, hogy egy asszonnyal beszélget, mégsem mondta egyikük sem: „Mit akarsz?”, vagy „Miről beszélsz vele?”

²⁸ RELIQUIT ERGO HYDRIAM SUAM MULIER ET ABIIT IN CIVITATEM ET DICIT ILLIS HOMINIBUS:

²⁸ Az asszony otthagyta a korsóját, sietve visszatért a városba, és azt mondta az embereknek:

²⁸ Az asszony pedig otthagyta az edényét, elment a városba, és szólt az embereknek:

²⁸ *Az asszony pedig otthagyta korsóját, a városba sietett és elhíresztelte az embereknek:*

²⁸ *Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek:*

²⁸ *Az asszony pedig otthagyta korsóját, bement a városba, és szólt az embereknek: –*

²⁹ *“VENITE, VIDETE HOMINEM, QUI DIXIT MIHI OMNIA, QUAECUMQUE FECI; NUMQUID IPSE EST CHRISTUS?”.*

²⁹ *„Gyertek, van itt egy ember, aki mindent elsorolt, amit csak tettem. Ó volna a Messiás?”*

²⁹ *»Gyertek, lássátok azt az embert, aki elmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Vajon nem ő a Krisztus?»*

²⁹ *„Jöjjetek, van itt egy ember, aki mindent elmondott, amit tettem. Talán ő a Messiás?”*

²⁹ *Jertek, lássátok egy embert, a ki megmonda nékem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?*

²⁹ *Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem. Vajon nem ő a Krisztus?*

³⁰ *EXIERUNT DE CIVITATE ET VENIEBANT AD EUM.*

³⁰ *Az emberek kitódultak a városból, és odasereglettek hozzá.*

³⁰ *Azok erre kimentek a városból, és odamentek hozzá.*

³⁰ *Erre kimentek a városból és odasereglettek hozzá.*

³⁰ *Kimenének azért a városból, és hozzá menének.*

³⁰ *Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.*

³¹ *INTEREA ROGABANT EUM DISCIPULI DICENTES: “RABBI, MANDUCA”.*

³¹ *Közben a tanítványok kérték: „Mester, egyél!”*

³¹ *Eközben a tanítványok kérték őt: »Rabbi, egyél!«*

³¹ *Közben a tanítványok kérték: „Mester, egyél.”*

³¹ *Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél!*

³¹ *Közben a tanítványai kérték: – Rabbi, egyél! –*

³² *ILLE AUTEM DIXIT EIS: “EGO CIBUM HABEO MANDUCARE, QUEM VOS NESCITIS”.*

³² *De ő azt felelte: „Van eledelem, csak nem tudtok róla.”*

³² *Ő azt felelte nekik: »Van nekem enivalóm, amiről ti nem tudtok.«*

³² *De ő így válaszolt: „Van enivalóm, amiről ti nem tudtok.”*

³² *Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok.*

³² *Nekem van étel, amit egyek, amit ti nem ismertek – válaszolta.*

³³ DICEBANT ERGO DISCIPULI AD INVICEM: “NUMQUID ALIQUIS ATTULIT EI MANDUCARE?”.

³³ A tanítványok erre tanakodni kezdtek egymás közt: „Csak nem hozott neki valaki enni?”

³³ A tanítványok egymást kérdezgették: »Talán enni hozott neki valaki?«

³³ *A tanítványok erre kérdezgetni kezdték egymást: „Talán hozott valaki ennivalót neki?”*

³³ *Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é neki valaki enni?*

³³ A tanítványok erre egymást kérdezgették: – Talán hozott neki valaki enni?

³⁴ DICIT EIS IESUS: “MEUS CIBUS EST, UT FACIAM VOLUNTATEM EIUS, QUI MISIT ME, ET UT PERFICIAM OPUS EIUS.

³⁴ Jézus erre megmagyarázta: „Az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött, s elvégezzem, amit rám bízott.

³⁴ Jézus pedig így folytatta: »Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki küldött engem, hogy elvégezzem az ő művét.

³⁴ *Jézus megmagyarázta nekik: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött, és hogy elvégezzem művét.*

³⁴ *Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.*

³⁴ Jézus ezt mondta nekik: – Az én táplálékom az, hogy megtegyem annak akaratát, aki küldött engem, és véghezvigyem az ő művét.

³⁵ NONNE VOS DICITIS: “ADHUC QUATTUOR MENSES SUNT, ET MESSIS VENIT”? ECCE DICO VOBIS: LEVATE OCULOS VESTROS ET VIDETE REGIONES, QUIA ALBAE SUNT AD MESSEM! IAM

³⁵ Vagy nem így beszéltek: Még négy hónap, és itt az aratás? Nos, azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket, és nézzétek meg a szántóföldeket: már megérték az aratásra.

³⁵ Ugye ti mondjátok: Még négy hónap, és elérkezik az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek föl szemeteket, és nézzétek a szántóföldeket, mert megérték már az aratásra.

³⁵ *Ugye azt mondjátok: Még négy hónap és eljön az aratás? De én azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a szántóföldeket! Megérték már az aratásra.*

³⁵ *Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom nektek: Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.*

³⁵ Ugye ti magatok mondjátok, „Még négy hónap, és jön az aratás?” Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és figyeljétek a mezőket. Szóké, az aratásra várnak.

³⁶ QUI METIT, MERCEDEM ACCIPIT ET CONGREGAT FRUCTUM IN VITAM AETERNAM, UT ET QUI SEMINAT, SIMUL GAUDEAT ET QUI METIT.

³⁶ Az arató már most megkapja bérét, s termést gyűjt az örök életre, hogy együtt örüljön, aki vet, azzal, aki arat.

³⁶ Az arató megkapja a jutalmát, és termést gyűjt az örök életre, hogy együtt örvendjen a vető az aratóval.

³⁶ *Az arató már most megkapja bérét és egybegyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető az aratóval.*

³⁶ *És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.*

³⁶ Az arató már megkapja bérét, és begyűjti a termést az örök életre, úgyhogy együtt örül a vető és az arató.

³⁷ IN HOC ENIM EST VERBUM VERUM: ALIUS EST QUI SEMINAT, ET ALIUS EST QUI METIT.

³⁷ Mert igaza van a szólásmondásnak: Más vet és más arat.

³⁷ Mert abban igaza van a közmondásnak, hogy más az, aki vet, és más az, aki arat.

³⁷ *Igaza van a közmondásnak: Egyik vet, a másik arat.*

³⁷ *Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.*

³⁷ Mert ebben az esetben igaz a mondás, „Az egyik vet, a másik arat”.

³⁸ EGO MISI VOS METERE, QUOD VOS NON LABORASTIS; ALII LABORAVERT, ET VOS IN LABOREM EORUM INTROISTIS”.

³⁸ Nos, azért küldtelek benneteket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, s ti az ő munkájukba álltatok bele.”

³⁸ Elküldtelek titeket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, és ti azok munkájába álltatok be.«

³⁸ *Én azért küldtelek titeket, hogy learassátok azt, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, ti pedig azok munkájába álltatok be.”*

³⁸ *Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.*

³⁸ Elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok. Mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

³⁹ EX CIVITATE AUTEM ILLA MULTI CREDIDERUNT IN EUM SAMARITANORUM PROPTER VERBUM MULIERIS TESTIMONIUM PERHIBENTIS: “DIXIT MIHI OMNIA, QUAECUMQUE FECI!”.

³⁹ Abból a városból sokan hittek benne a szamáriaiak közül, az asszony szavára, aki tanúsította: „Mindent elsorolt, amit csak tettem.”

³⁹ Abból a városból a szamaritánusok közül sokan hittek benne az asszony szavára, aki bizonygatta: »Elmondott nekem mindent, amit cselekedtem.«

³⁹ *Abból a városból sok szamariai hitt benne, mert az asszony egyre bizonygatta: „Mindent megmondott, amit tettem.”*

³⁹ *Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, a ki bizonyítást tett vala, hogy: Mindent megmondott nekem, a mit cselekedtem.*

³⁹ Abból a városból pedig a szamaritánusok közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: „Megmondott nekem mindent, amit tettem.”

⁴⁰ CUM VENISSENT ERGO AD ILLUM SAMARITANI, ROGAVERUNT EUM, UT APUD IPSOS MANERET; ET MANSIT IBI DUOS DIES.

⁴⁰ Amikor a szamáriaiak odaértek hozzá, kérték, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt.

⁴⁰ Amikor tehát a szamaritánusok odamentek hozzá, kérték őt, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt.

⁴⁰ *A szamariaiak tehát odaérve hozzá, kérték, hogy maradjon náluk. Ott is maradt két napig.*

⁴⁰ *A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig.*

⁴⁰ Amikor a szamaritánusok Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig.

⁴¹ ET MULTO PLURES CREDIDERUNT PROPTER SERMONEM EIUS;

⁴¹ S az ő szavát hallva még többen hittek benne.

⁴¹ Ekkor már sokkal többen hittek az ő tanítása miatt.

⁴¹ *Tanítására még többen hittek benne.*

⁴¹ *És sokkal többen hívének a maga beszédéért,*

⁴¹ *Az ő szavának sokkal többen hittek.*

⁴² ET MULIERI DICEBANT: “IAM NON PROPTER TUAM LOQUELAM CREDIMUS; IPSI ENIM AUDIVIMUS ET SCIMUS QUIA HIC EST VERE SALVATOR MUNDI!”.

⁴² Meg is mondták az asszonynak: „Most már nem a te szavaidra hiszünk, mert magunk is hallottuk, és most már tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.”

⁴² *Az asszonynak pedig azt mondták: »Most már nem a te beszéded miatt hiszünk, hanem mert mi magunk hallottuk, és tudjuk, hogy ő valóban a világ Üdvözítője.«*

⁴² *Az asszonynak pedig azt mondták: „Most már nem a te beszédre hiszünk, mert magunk hallottuk és meggyőződünk róla: ez valóban a világ üdvözítője.”*

⁴² *És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonytal ez a világ idvezítője, a Krisztus.*

⁴² Mondták is az asszonynak: – Már nem azért hiszünk, amit te mondtál, hanem mert mi magunk hallottuk, és tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.

1.3. BEHATÁROLÁS

Júdeai tartózkodása után (Jn 3,22-4,2) az evangélista beszámol Jézus Galileába való visszatéréséről (Jn 4,3-4.43-54). A vándorút során a samariai Szikárban pihen meg, ahol találkozik egy samariai asszonnyal, akivel hosszasan beszélget, majd tanítványaival, és végül a városbeliekkel, akiknél két napot ott marad. Az epizód tehát a helyszín, az időpont, a szereplők és a tematika alapján jól behatárolható a Jn 4,5- 42 versek között.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista a hosszú epizód során első sorban Jézus és a bűnös asszony párbeszéde által egyrészt Jézus Krisztus identitását, másrészt pedig a samariai asszony és a városbeliek hitre jutását kívánja kiemelni. Az ismételten hangsúlyozott dialógus (Jn 4,7.9; 10-11; 13.15; 16-17; 19.21; 25-26) a személyes, egyre elmélyülő találkozást mutatja. Jézus fokozatosan tárja fel kilétét az asszony előtt, aki lépésről lépésre jut el a felismerésre a Mester titkát illetően: Ő egy zsidó ember (Jn 4,9), valaki, aki talán nagyobb Jákob pátriárkánál (Jn 4,12), Úr (Jn 4,11.15.19), próféta (Jn 4,19), Messiás (Jn 4,25.29). A találkozástól megrendülve az asszony, aki sietve visszamegy a városba, a Messiás tanújává válik, s szavára többen közelebb kerülnek Jézushoz (Jn 4,39). Emellett többségük nem az asszony tanúságtétele által, hanem az Úrral való személyes találkozás, és az Ő szavának hallgatása révén jut el a hitre, amelynek csúcspontja, hogy megvallják Jézusról, hogy valóban Ő a világ Üdvözítője (Jn 4,42). János evangélista tehát hangsúlyozza, hogy az Úrral való személyes kapcsolat, az Ő szavának elfogadása juttat el a hitre, ha nyitott az ember erre a találkozásra. S ez a hit az üdvösségre, vagyis az örök életre vezet, amelynek örömhírét tovább kell adni mindenki számára!

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

Δός μοι πειν (*dosz moj pejn*) adj innom; adj nekem inni (Jn 4,7.10)

János evangéliumában csupán kétszer hangzik el ez a szókapcsolat, mindkét esetben Jézus mondja ezt a samariai asszonynak. A szomjazó Jézus vizet kér egy idegen nőtől. A szomjazó Úr képe jelenik meg, bár más kifejezéssel („Διψῶ” - dipszó: szomjazom), a János-evangéliumban a kereszten is (Jn 19,28). Noha mindkét helyzetben alapvetően a fizikai szomjúságról van szó, de a jézusi kijelentés lelki tartalommal is bír: az Úr szomjazza az asszony, illetve az emberek hitét, szeretetét.

ἕδωρ ζῶν (*hüdór dzón*) élő víz (Jn 4,10-11; 7,38)

A víz gyakran visszatérő szimbólum János evangélistánál (pl. Jn 1,26; 2,7.9; 3,5; 19,34), viszont az „élő víz” szókapcsolat csupán háromszor fordul elő kisebb nyelvtani változatokkal az evangéliumában (Jn 4,10- 11; 7,38). Az élő víz, amit Jézus ad, s ami az

örök életet hozza meg a hívó ember számára (Jn 4,14): jelentheti a Szentlelket (Jn 7,38), Jézus szavát (Jn 4,10; 6,68), illetve Jézust magát, akinek az oldalából a kereszten vér és víz folyik ki (Jn 19,34). Az élő víz tehát Isten maga, aki az Órá szomjazó embert önmagával tölti be, s ez maga az örök élet (vö. Jn 4,15; 17,2-3!).

A samariai asszonyról szóló evangéliumi részletben tehát két szomjúság találkozik egymással: Istennek az ember iránti, illetve az embernek az Isten iránti szomja!

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

Jn 7,31 A népből sokan hittek benne. „Hát több csodajelel visz végbe, ha eljön a Messiás, mint amennyit ez végbevitt?” – kérdezték.

Jn 7,37-39 Az ünnep utolsó, nagy napján Jézus a templomban volt és fennhangon hirdette: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem: belsejéből, az Írás szava szerint, élő víz folyói fakadnak.” Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívők részesülnek. A Lélek ugyanis még nem jött el, mert még nem dicsőült meg Jézus.

Jn 19,28.30 Jézus tudta, hogy már minden beteljesedett. De hogy egészen beteljesedjék az Írás, megszólalt: „Szomjazom! (...) Amint Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” Aztán lehajtotta fejét és kilehelte lelkét.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 12,23 A nép ámulva kérdezte: „Csak nem ő a Dávid fia?”

Mk 14,61-62 De ő hallgatott és nem felelt semmit. A főpap újra kérdezte, és ezt mondta: „Te vagy a Messiás, az áldott (Isten) Fia?” Jézus így válaszolt: „Én vagyok. És látni fogjátok, hogy az Emberfia ott ül a hatalom jobbán, és eljön az ég felhőin.”

Lk 9,52-55 Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, s eljutottak a samariaiak egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De nem fogadták be, mert meglátszott rajta, hogy Jeruzsálemben megy. Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, ha akarod, lehívjuk az égből a tüzet, hadd pusztítsa el őket!” De ő hozzájuk fordult és rájuk pirított.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Iz 49,10 Nem éheznek és nem szomjaznak, forró szél nem éri, s nap sem égeti őket. Mert aki megkönyörült rajtuk, az vezeti, s a vizek forrásaihoz tereli őket.

Iz 58,10-11 ha odaadod az éhezőnek kenyeredet, és jóllakatod az elnyomottat, akkor felragyog a sötétségben világosságod, és homályod déli verőfényre változik. Maga az Úr vezérel szüntelen, s még a kietlen helyeken is felüdít. Erővel tölti el tagjaidat, olyan lesz, mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize nem apad el soha.

Zak 14,8 Azon a napon élő víz fakad Jeruzsálemben. Az egyik fele a keleti tenger felé, a másik fele a nyugati tenger felé folyik: télen és nyáron így lesz.

ApCsel 8,14-17 Amikor a Jeruzsálemben maradt apostolok meghallották, hogy Szamária elfogadta az Isten szavát, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. Amikor megérkeztek,

imádkoztak értük, hogy megkapják a Szentlelket. Mert még egyikükre sem szállt le, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. Rájuk tették hát kezüket, s erre megkapták a Szentlelket.

Jel 21,6 Aztán folytatta: „Megtörténtek. Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának a vizéből.”

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Aranyszájú Szent János: A Lélek kegyelmét a Szentírás olykor tűznek, máskor víznek nevezi. Ily módon jelzi, hogy ezekkel az elnevezésekkel nem a Lélek lényegét írja le, hanem a cselekvését, hiszen a Lélek láthatatlan és egyszerű, s ezért nem állhat különböző dolgokból. Amikor tűznek mondja a Lelket, arra utal, hogy a kegyelem felemeli és melegséggel tölti el az embert, s elemésztí a vele ellentétes dolgokat. Amikor víznek nevezi, arra utal, hogy tisztító hatású, s felüdítí azoknak a lelkét, akik befogadják. Mégpedig joggal; mindenféle gyümölcshozó és termékeny fával teli kerthez teszi ugyanis hasonlóvá a készséges lelkét, s nem engedi, hogy levert legyen, vagy elérjék a Sátán cselvetései, hiszen víz, s ezért eloltja az ellenség tüzes nyilait.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

1214. Nevezik latinul baptismusnak szertartásának központi mozzanata alapján: a baptisare ige (a görög baptizein szóból) ugyanis azt jelenti, `alámeríteni', 'bemeríteni'; az „alámerítés” a vízbe a katekumen eltemetését jelzi Krisztus halálába, ahonnan a Vele való föltámadással mint „új teremtmény” (2Kor 5,17; Gal 6,15) merül föl.

1215. Ezt a szentséget „a Szentlélekben való újjászületés és megújulás fürdője”-nek (Tit 3,5) is nevezik, mert jelzi és megvalósítja azt a vízből és Szentlélekből történő születést, amely nélkül senki „nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5).

1216. „E fürdőt megvilágosodásnak is nevezik, mely lélekben megvilágosítja azokat, akik részesei ennek a (katekétikus) tanításnak.” A megkeresztelt ember, amikor a keresztségben megkapja az Igét, aki „az igaz világosság, mely megvilágosít minden embert” (Jn 1,9), miután „megvilágosodott”, maga is a „világosság fia”, és „világosság” (Ef 5,8) lesz:

Isten adományai közül a keresztség a legszebb és legcsodálatosabb. (...) A következő nevekkel illetjük: ajándék, kegyelem, kenet, megvilágosodás, romolhatatlanság köntöse, újjászületés fürdője, pecsét és minden más, ami igazán érték. Ajándék, mert azok kapják, akik semmit sem hoznak magukkal; kegyelem, mert a bűnösök kapják; baptismus, mert a bűnök elmerülnek a vízben; kenet, mert szent és királyi (mint azok, akiket fölkentek); megvilágosítás, hiszen ragyogó fény; köntös, mert eltakarja szégyenünket; fürdő, mert megmosdat; pecsét, mert megőriz bennünket és Isten uralmának jele.

1226. Az Egyház Pünkösöd napjától kezdve ünnepelte és kiszolgáltatta a szent keresztséget. Szent Péter így beszélt a sokasághoz, melyet prédikációja a szíve mélyén érintett meg: „Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2,38). Az Apostol és munkatársai a keresztséget mindazoknak följánlják, akik hisznek Jézusban: zsidóknak, istenfélőknek, pogányoknak. A keresztség mindig a hithez kötöten jelenik meg: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz te és a házad népe!” – mondja Szent Pál börtönőrének Filippiben. Az elbeszélés így folytatódik: „azonnal megkeresztelkedett hozzátartozóival együtt” (ApCsel 16,31–33).

1227. Szent Pál apostol szerint a hívő ember a keresztség révén közösségre lép Krisztus halálával; vele együtt eltemetik és vele együtt föltámad:

„Vagy nem tudjátok, hogy akik Krisztus Jézusban megkeresztelkedtünk, az ő halálában keresztelkedtünk meg? A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségéből föltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk” (Róm 6,3–4).

A megkereszteltek „Krisztust öltötték magukra”. A keresztség a Szentlélek által fürdő, mely megtisztít, megszentel és megigazulttá tesz.

1228. A keresztség tehát vízfürdő, melyben Isten igéjének „romolhatatlan magva” létrehozza elevenítő hatását. Szent Ágoston mondja a keresztségről: „A szó az elemhez járul és szentséggé lesz”.

727. A Fiú és a Szentlélek egész küldetése az idők teljességében abban áll, hogy a Fiú megtestesülésétől kezdve az Atya Lelkének Fölkentje: Jézus a Krisztus, a Messiás.

A hitvallás egész második fejezetét ennek fényénél kell olvasni. Krisztus egész műve a Fiú és a Szentlélek összekapcsolt küldetése. Most csak arról szólunk, ami a Szentlélekre vonatkozik, tudniillik, hogy Jézus megígéri és a megdicsőült Úr ajándékozza Őt.

728. Jézus a Szentleket mindaddig nem nyilatkoztatta ki teljesen, amíg Ő maga halálával és föltámadásával meg nem dicsőül. Apránként azonban utalt rá még a sokaságnak szóló tanításában is, amikor kinyilatkoztatja, hogy az Ő Teste eledel lesz a világ életéért! Nikodémusnak, a szamariai asszonynak és azoknak is, akik részt vettek a sátoros ünnepen, utal rá. Tanítványainak nyíltan beszél, amikor az imádságról szól és a tanúságtételről, amit nekik kell tenniük.

729. Csak amikor eljött az óra, melyben Jézusnak meg kellett dicsőülnie, ígéri meg a Szentlélek eljövételét, amiatt, hogy az Ő halála és föltámadása lesz az atyáknak adott ígéret beteljesedése: az igazság Lelkét, a másik vigasztalót, a Parakléoszt Jézus imádságára fogja ajándékozni az Atya; az Atya fogja küldeni Jézus nevében; Jézus pedig az Atyától fogja küldeni Őt, mert az Atyától származik. A Szentlélek eljön, meg fogjuk ismerni Őt, mindig velünk lesz; velünk fog lakni; mindenre megtanít majd minket, és eszünkbe fog juttatni mindent, amit Jézus mondott, és tanúságot fog tenni róla; be fog vezetni a teljes igazságba és meg fogja dicsőíteni Krisztust. Ami a világot illeti, azt meg fogja szégyeníteni a bűn, az igazság és az ítélet kérdésében.

694. A víz. A víz szimbóluma a Szentlélek működését jelzi a keresztségben, mivel a Szentlélek segítségül hívása után az új születés hatékony szentségi jelévé válik: miként első

születésünk magzati állapotát víz tartja fenn, úgy a keresztség víz valóságosan jelzi, hogy isteni életre születésünket a Szentlélekben kapjuk ajándékba. Sőt az „egy Lélekben (...) megkeresztelkedve”, „mindannyiunkat egy Lélek itatott át” (1Kor 12,13): a Lélek tehát személyesen is élő Víz, amely a megfeszített Krisztusból ered mint forrásából, és bennünk az örök életre szökell.

733. „Az Isten szeretet” (1Jn 4,8.16); és a szeretet az első ajándék, amely minden mást magában foglal. Ez a szeretet „áradt ki szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott” (Róm 5,5).

734. Mivel a bűn következtében meghaltunk vagy legalábbis megsebesültünk, a szeretet ajándékának első hatása bűneink bocsánata. A Szentlélek közlése (2Kor 13,13) az Egyházban a megkereszteltet visszaállítja a bűn miatt elvesztett isten hasonlóságba.

735. Ezután a Lélek a „fogalóját”, más szóval „zsengéjét” adja örökségünknek: magának a Szentháromságnak az életét, mely nem más, mint úgy szeretni, „ahogy Ő szeretett bennünket”. Ez a szeretet (karitás, melyről az 1Kor 13 beszél) a Krisztusban való új élet elve, mely azáltal vált lehetségessé, hogy megkaptuk a „leszálló Szentlélektől az erőt” (ApCsel 1,8).

736. A Lélek ezen ereje által tudnak Isten fiai gyümölcsöt hozni. Ő, aki beoltott minket az igaz Szőlőtőbe, a Lélek fakaszt általunk gyümölcsöt, ami „szerelem, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22–23). A Lélek a mi életünk; minél inkább megtagadjuk önmagunkat, annál tevékenyebbé tesz bennünket a Lélek:

A Szentlélek által adatik a visszahelyezés a Paradicsomba, a fölmenetel a mennyek országába, a visszatérés a fogadott fiúságba: az, hogy megkapjuk a bizalmat, hogy Atyánknak szólíthassuk Istent, örökössei leszünk Krisztus kegyelmének, a világosság fainak hívnak, és részesei vagyunk az örök dicsőségnek.

1215. Ezt a szentséget „a Szentlélekben való újjászületés és megújulás fürdője”-nek (Tit 3,5) is nevezik, mert jelzi és megvalósítja azt a vízből és Szentlélekből történő születést, amely nélkül senki „nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5).

1999. Krisztus kegyelme Istentől adott, ingyenes ajándék, az Ő – Szentlélek által lelkünkbe árasztott – életének ajándéka azért, hogy a bűnből kigyógyítson és megszenteljen minket: ez a megszentelő, más szóval megistenítő kegyelem, melyet a keresztségben kapunk. Ez bennünk a megszentelés művének forrása:

„Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg. De mindezt Isten viszi végbe, aki megengesztelődött irántunk Krisztus által.” (2Kor 5,17–18)

2652. A Szentlélek az „élő víz”, mely az imádkozó szívében „az örök életre szökell”. Ugyanő tanít meg arra, hogy ezt a vizet magából a forrásból: Krisztusból fogadjuk. A keresztény életben pedig a forrásnak elágazásai vannak, melyeknél maga Krisztus vár ránk, hogy megittasson a Szentlélekkel.

2658. „A remény pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete elárad a szívünkben a Szentlélek által, aki nekünk adatott” (Róm 5,5). A liturgikus életben megformálódott

imádság mindent abból a szeretetből merít, amellyel Krisztusban szeretnek minket, s mely lehetővé teszi számunkra, hogy válaszoljunk Neki azzal, hogy úgy szeretünk, ahogyan Ő szeretett minket. Ez az egy szeretet az imádság forrása, aki belőle merít, eléri az imádság csúcsát:

„Én téged szeretlek, Istenem, és egyetlen vágyam, hogy Téged életem utolsó lehelletéig szeresselek. Téged szeretlek, végtelenül szeretetre méltó Isten, és inkább akarok meghalni Téged szeretve, mint élni szereteted nélkül. Téged szeretlek, Uram, és az egyetlen kegyelem, amit tőled kérek, az, hogy Téged örökké szerethesselek. (...) Istenem, bár a nyelvem nem képes minden pillanatban mondani, hogy Téged szeretlek, akarom, hogy a szívem annyiszor ismételje neked, ahányszor lélegzetet veszek.”

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMPTORIS MISSIO KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

46. Isten igéjének hirdetése a keresztyény megtérésre irányul, azaz Krisztusnak és az ő Evangéliumának teljes és őszinte befogadására a hit által. A megtérés Isten ajándéka, a Szentháromság műve; a Lélek az, aki megnyitja a szívet, hogy az emberek higgyenek az Úrnak „és megvallják” Őt (vö. 1Kor 12,3); Jézus mondja arról, aki a hit által közeledik hozzá: „Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza őt” (Jn 6,44).

A megtérés a hitben kezdettől fogva egyetemes és radikális követelményként jelenik meg, amely Isten ajándékát korlátok és fenntartások nélkül elfogadja. Együttal meghatározott és lendületes folyamatosság, amely egy egész életre szól, állandó átmenet a „test szerinti életből” a „Lélek szerinti életbe” (vö. Róm 8,3-13). Következőleg Krisztus üdvözítő vezetésének és a tanítványvoltnak elfogadását jelenti.

Az Egyház mindenkit hív erre a megtérésre, Keresztelő János – aki az Úr útját előkészítette, amennyiben „hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára” (Mk 1,4) – és maga Krisztus példája szerint, „aki miután Jánost börtönbe vetették, visszatért Galileába, és ott hirdette Isten Evangéliumát: Az idő betelt, közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumban” (Mk 1,10.15).

A megtérésre szólító hívás, melyet a misszionáriusok a nem keresztyényekhez intéznek, napjainkban vita vagy elhallgatás tárgya lett, mert „prozelitizmusnak” tekintik. Azt mondják, elegendő az embert több emberségre segíteni vagy a saját vallásának hűségesebb követésére buzdítani, avagy elegendő közösségeket életre hívni, amelyek alkalmasak az igazságosság, a szabadság, a béke és a szolidaritás szolgálatára. De közben elfelejtik, hogy minden embernek joga van Isten „jó hírének” megismerésére, amely Jézus Krisztusban vált ajándékká és nyilvánvalóvá. Az ember így tudja megvalósítani saját hivatását. E tény nagysága kitűnik Jézusnak a szamaritanus asszonyhoz intézett szavaiból: „Ha te ismernéd Isten ajándékát”, és az asszonynak az általa fel nem fogott, mégis lelkes kéréséből: „Uram, adj nékem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé” (Jn 4,10.15).

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA DIVES IN MISERICORDIA KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

29. A teremtés misztériumával pedig szorosan összetartozik a kiválasztás misztériuma, mely meghatározza annak a népnek a történetét, melynek atyja a hite miatt Ábrahám. E

nép által, amely végigvonul az Ószövetség és az Újszövetség időszakain, a kiválasztás eljut minden egyes emberhez és az emberiség egész hatalmas családjához. „Örök szeretetben szerettelek meg téged; ezért irgalmamban magamhoz vontalak”. [56] „A hegyek eltűnnek majd, irgalmam azonban nem távozik el tőled, és az én békém szövetsége nem fog meginogni.” [57] Ez az igazság, mely a maga idejében Izrael felé hangzott el, az egész emberi történelem távlatát jelenti, amely távlat egyszerre időbeli és eszkatologikus. [58] Végezetül Krisztus az Atyát ugyanabban a távlatban és a lelkek előkészített állapotában úgy nyilatkoztatja ki, amint ezt az ószövetségi könyvek számos lapja megerősíti. E kinyilatkoztatás végét jelentik szenvedésének előestéjén Fülöp apostolnak mondott szavai: „Oly sok ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem... Aki engem látott, látta az Atyát”.

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA VERITATIS SPLENDOR KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

87. Krisztus kinyilatkoztatja, hogy a hiteles szabadság föltétele az igazság becsületes és nyílt elismerése: „megismeritek majd az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” (Jn 8,32). [91] Az igazság tesz szabaddá a hatalmasok előtt és ad erőt a vértanúságra. Így történt ez Jézussal Pilátus előtt: „Én arra születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” (18,37) Így kell imádniuk Istent igaz imádóinak „lélekben és igazságban”: (4,23) ebben az imáadásban válnak szabaddá. Az igazsággal való kapcsolat és Isten imádása úgy mutatkozik meg Jézus Krisztusban, mint a szabadság gyökere.

Jézus azt is kinyilatkoztatja, s nem csupán szavakkal, hanem a létevel is, hogy a szabadság a szeretetben, azaz az önátadásban valósul meg. Ő, aki azt mondja: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja a barátaiért”, (15,13) szabadon megy a szenvedés elé (vö. Mt 26,46) és az Atya iránti engedelmisségben a kereszten odaadta életét minden emberért (vö. Fil 2,6-11). Ily módon a megfeszített Krisztus szemlélése az az út, melyen az Egyháznak naponta járnia kell, ha meg akarja érteni a szabadság teljes értelmét: az önátadást Isten és a testvérek szolgálatában. A megfeszített és föltámadott Úrral való közösség a kimeríthetetlen forrás, melyből az Egyház folyamatosan merít, hogy a szabadságban, önátadásban és szolgálatban tudjon élni. A „szolgáljatok az Úrnak vidámságban” zsoltársort kommentálva mondja Szent Ágoston: „Szabad a szolgálat az Úrnál; szabad a szolgálat ott, ahol nem a kényszer, hanem szeretet szolgál ... A szeretet tegyen szolgálává, mert az igazság tett szabaddá téged... Egyszerre vagy szolga és szabad: szolga, mert teremtve vagy; szabad, mert Isten, aki teremtett szeret téged, sőt azért is szabad vagy, mert szereted azt, aki teremtett ... Az Úr szolgálja vagy, az Úr szabadosa vagy. Ne keress olyan fölszabadítást, mely eltávolít téged a fölszabadítód házából!” [92]

Ily módon az Egyház, s benne minden egyes keresztény arra hivatott, hogy részesedjék Krisztus királyságában a kereszten (vö. Jn 12,32), az Emberfia kegyelmében és felelősségében, aki „nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és odaadja az életét váltságul sokakért.” (Mt 20,28). [93]

Jézus tehát az Isten akarata iránti teljes engedelmisségben a tökéletes szabadság eleven és személyes foglalata. Az Ő megfeszített teste az igazság és a szabadság elválaszthatatlan kapcsolatának teljes kinyilatkoztatása, miként a halálból való

föltámadása az Istenben megélt szabadság üdvözítő erejének és termékenységének legnagyobb fölmagasztalása.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Az *evangéliumi* szakasz (hosszabb forma: Jn4,5-42; rövidebb forma: Jn4,5-15,19b-26.39a.40-42) Jézus és a samariai asszony történetét mondja el. Az olvasmány (Kiv 17,3-7) egyfelől gondolati párhuzamba állítható az evangéliummal, ugyanis alapmotívum a szomjúság, illetve a víz képe, valamint az, hogy Isten az, aki a nép szomját eloltja, azonban lényeges különbségeket is megfigyelhetünk. A Kivonulás könyvében azt olvassuk, a nép kísértette az Urat, aki gondviselésének nyomatékosítására hatalmat adott Mózesnek, hogy vizet fakasszon a sziklából, amivel a nép szomját olthatja. Az evangéliumban viszont maga Jézus szólítja meg az asszonyt, ő az, aki a párbeszédet kezdeményezi, felébresztve az asszonyban a hitet. A pusztai vándorlás során a hétköznapi értelemben vett víz eredt a sziklából, a Jézus által adott „elő víz” pedig végső soron magát Jézus Krisztust jelenti, mint az örök élet forrását és a beléje vetett egzisztenciális bizalomra utal.

Az evangélium történetéhez kötődik a samariai asszonyról szóló *prefáció*: „Ő miközben vizet kért a samariai asszonytól a hit ajándékát nyújtotta néki, az asszony hitére szomjazott, hogy az istenszeretetet tüzét lángra gyújtsa benne”.

A víz, mint tisztító, isteni erő, jelkép megjelenik a két választható *kezdőének* közül a második (Ez 36,23-26): „Ha majd elismeritek, hogy én vagyok a ti szent Istenetek: egybegyűjtelek titeket az egész világról. Tiszta vizet hintek rátok, és megtisztítlak minden gonoszástól: új lelket adok belétek – mondja az Úr”.

Az *evangélium előtti vers* az őt követő evangéliumból idéz, a szakaszban megjelenő hitvallásokat kiemelve és egyesítve: „Valóban te vagy a világ Megváltója, Uram. Adja innom az élő vízből, hogy ne szomjazzam soha többé!” (Jn4,42 és 15). Hasonlóan az áldozási ének is ebből a jánosi szakaszból való: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, abban örök életre szökellő vízforrás fakad” (Jn4,13-14).

Kulcskifejezés a „lélekben és igazságban” való imádás gondolata – ehhez kapcsolható némileg a *szentlecke* (Róm5,1-2.5-8) leírása arról, hogy a „nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete” (Róm5,5).

Továbbá kiemelendő az a motívum, hogy Jézus a számkivetett samariaiak közé is elmegy, noha természetesen tisztában volt a zsidók és samaritánusok közti ellenségeskedéssel. Ő az, aki az elhagyottakkal, a lenézettekkel is szóba áll, átlépve az előítéleteket. Ehhez kapcsolható a két választható *kezdőének* közül az első (Zsolt 24,15-16): „...Tekints rám és irgalmazz: elhagyott vagyok és nyomorult” (Zsolt24,16).

Végül de nem utolsó sorban az *egyetemes könyörgések* legtöbbje az evangéliumhoz kapcsolódik. „Add, Urunk, hogy híveid az evangélium élő vizével enyhítsék lelkük szomjúságát!” (1.); „Add meg, Urunk, a népeknek, hogy lélekben és igazságban imádjanak téged!” (2.); „Vezess, Urunk, mindnyájunkat a húsvéti szentségek kegyelmi forrásához!”

(3. – itt már gondolhatunk az élő víz és a keresztvíz kapcsolatára); „Add, Urunk, hogy a felnövekvő új nemzedék is meggyőződéssel vallja Fiadat a világ Üdvözítőjének!” (5.)

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ:

Szemeim mindenkor (536)

<https://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/33/intr/552/szemeim-mindenkor-oculi-mei>

Kelj fel Uram (643)

<https://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/33/gr/553/kelj-fel-uram-exsurge-domine>

GITÁROS, ILLETVE TAIZEI ÉNEKEK:

Boanergész - Mint szarvas hús vizek után

<https://www.youtube.com/watch?v=iHg1UTCZaxk>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Vargha Tamás: Jákob kútjánál

A levegő tüzet lehel,
Mindenki árnyékban delel.
Még a vad is odvába bújt,
Csendes, kihalt most minden út.
De ím, a kút felé siet
Egy asszony merni friss vizet.
Ő épp ilyen órát keres,
Mikor a kút s az út üres.
Az emberek tekintetét
Kerülni van oka elég,
Az élete vétkes, sivár,
Meveti az egész Sikár,
Meg az egész Samária,
Jobb volna tán meghalnia!...

Ni, ott a kútnál ül egy idegen!
– Ki lehet az, én Istenem! –
Lábán az aszú föld hamva, pora,
Látszik, hogy hosszú útnak vándora.
De nem sejtí az asszony, hogy ki légyen,
Nem sejtí, hogy lelki békéje lészen.
Talán egy vándorló írástudó:
A köntöse mutatja, hogy zsidó,
És ha zsidó, úgy hát ellenség!
Micsoda gonosz véletlenség,
Hogy ő, az emberkerülő,
Aki a kúthoz lopva jó,

Nemcsak hogy egy embert talált,
 Hanem még hozzá Izráel fiát,
 Ki az egész Samáriát
 Megveti, gyűlöli mindhalálig!

De mily csoda: az idegen
 Nem fordul el zord hidegen,
 Sőt nyomba szóba áll vele:
 „A vedredet merítsd tele
 És adj – az Isten majd megfizet –
 Adj nekem egy ital vizet.”

Az asszony nagy szemet mereszt:
 Zsidó létedre, hogyan kéred ezt,
 Én tőlem, földnek iszonyától,
 Gyűlölt népnek lenézett asszonyától?“
 Az idegen szemében fény ragyog.
 „Ha tudnád te, hogy én ki vagyok!
 És ha tudnád te a hívőknek részeit,
 Amit számukra az Isten készít:
 Te kértél volna tőlem, nem hiszed?
 És kaptál volna élő vizet!”

„Uram, az ajkad mit beszél?
 Vödöröd nincs, s a víz színe mély.
 Jákób, ki már e vizet itta,
 Meríteni azt még ő sem tudta
 Vödör, s kötél nélkül, csak úgy marokkal,
 S nem vagy te nála kisebb sokkal?!”

Ő szól: „Ki e vízből iszik,
 Megint, hamar megszomjúhozik.
 De oly vizem van énnekem,
 Hogy meg nem szomjúhozik sosem
 Ki abból iszik, sőt benseje
 Élet vizének lesz buzgó kútfeje.”

Mohón kiált az asszony: „Jó, Uram!
 Adj nékem is ilyen vizet, ha van.
 De jó lesz majd, a nap hevén
 Nem kell, hogy a kútra járjak én.
 Megbújhatok házam falán belül
 Vádló emberszemek elől!”

Amaz csupán annyit felel:
 „Eredj, és hívd férjedet el!”
 „... A férjemet? “ – az asszony kérdi
 S azzal hozzáteszi keserű daccal: –
 „Férjem nincs!”. „Nincsen? Hát igaz,
 Öt férjed volt, s aki most van, nem az.”

Az asszony döbbenve tág szemet nyit,
 Ki ez, hogy tudja titkait,

Az élete bűnét, sebet,
 Mindazt, mi benne rút, sötét!
 „Uram! – kiált –, próféta vagy tehát!
 Választ a kérdésemre adj hát:
 Mi e helyen imádkozunk,
 Az Istennek itt áldozunk.
 Zsidók hite szerint ellenben
 Nincs szent hely, csak Jeruzsálemben.
 Ó, mondd, kinek van igaza?
 A szívnek hol van vigasza,
 Melyért oly nagyon eped...
 Ó, mondd, igaz vallás melyik?
 Egy bűnös élet terheit
 Lerakni hol lehet, ó, hol lehet?!“

Komoly, nagy válasz szól e szóra:
 „Asszony, eljő, hidd el, az óra,
 Mikor ki imádkozni vágyik,
 Sem Jeruzsálem templomáig
 Nem kell, hogy menjen,
 S nem kell, hogy várjon, míg felérne
 A Garazim hegy szent helyére,
 Ahol Samaria népe áldoz,
 Eljő az óra, s íme, most van,
 Mikor nem fényes templomokban
 Szólhat csak Isten-imádás.
 Csak annyi kell: lélek és igazság,
 Az egeket hogy általhassák,
 S nyomukba szálljon az áldás.
 Az Isten lélek, és ő azt kívánja,
 Hogy minden lélek őt imádjá,
 Lélekben és igazságban tegye.“

Az asszony szól: „Ez akkor lesz, ugye,
 Mikor, akit sóvárogva várunk,
 Eljő a mi dicső Királyunk,
 Minden népnek Messiása.
 Ki a titkot mind megjelenti,
 Fényét az éjszakába hinti,
 Bűnös lelkünk életre menti,
 S lesz minden szívnek gyógyulása.
 Tudom, a Krisztus hogyha eljő,
 Akkor eloszlik minden felhő,
 Az üdvösség napja felragyog.“

Az idegen szól: „Eljött. Én vagyok!“

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– A víz szimbólum mit jelképez János-evangéliumában? Mit jelent az én életemben?

- Hogyan lehet az, hogy az "istentelenként" kiteszített számáriaiaknak 2 nap is elég volt, hogy felismerjék Jézusban a Messiást, a "helyes" úton járó zsidóknak pedig 3 év is kevés volt? Mire tanít ezzel a szöveg? Mit érthetett Jézus az élő víz alatt? (Ő maga? Szentírás? Isten imádat? Liturgia? Szeretetszolgálat?)
- Mit jelenthet az, hogy lélekben és igazságban imádni?
- Tapintatosan beszélek Krisztusról az embereknek, vagy ajtóstól rontok a házba?
- Hogyan változott a számáriai asszony lelki állapota a történet során?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Istenünk, minden irgalom és jóság forrása, te a böjt, az imádság és az irgalmas szeretet gyakorlása által gyógyulást adsz bűneinkre. Nézd jóságosan őszinte bűnbánatunkat, és amikor vétkeinket beismerve meghajlunk előtted, emelj föl minket szüntelen irgalmaddal. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Pálos Nővérek imádsága

Uram Jézus Krisztus!

Hálát adok nagy irgalmadért, hogy keresed velem a találkozást és élethelyzetem kútjánál leülve megszólítasz engem: „Adj innom!” Mélységesen megdöbbenet kérésed: Hogyan kérhetsz Te tőlem, bűnös embertől inni? Hiszen én magam is folytonos szomjúságban szenvedek és Te, Uram, Te fordulsz felém kéréssel? Téged azonban nem hoz zavarba, hogy eszköztelen vagy „vödröd sincs, a kút pedig mély”, hanem Isten ajándékára és magadra fordítod a figyelmet.

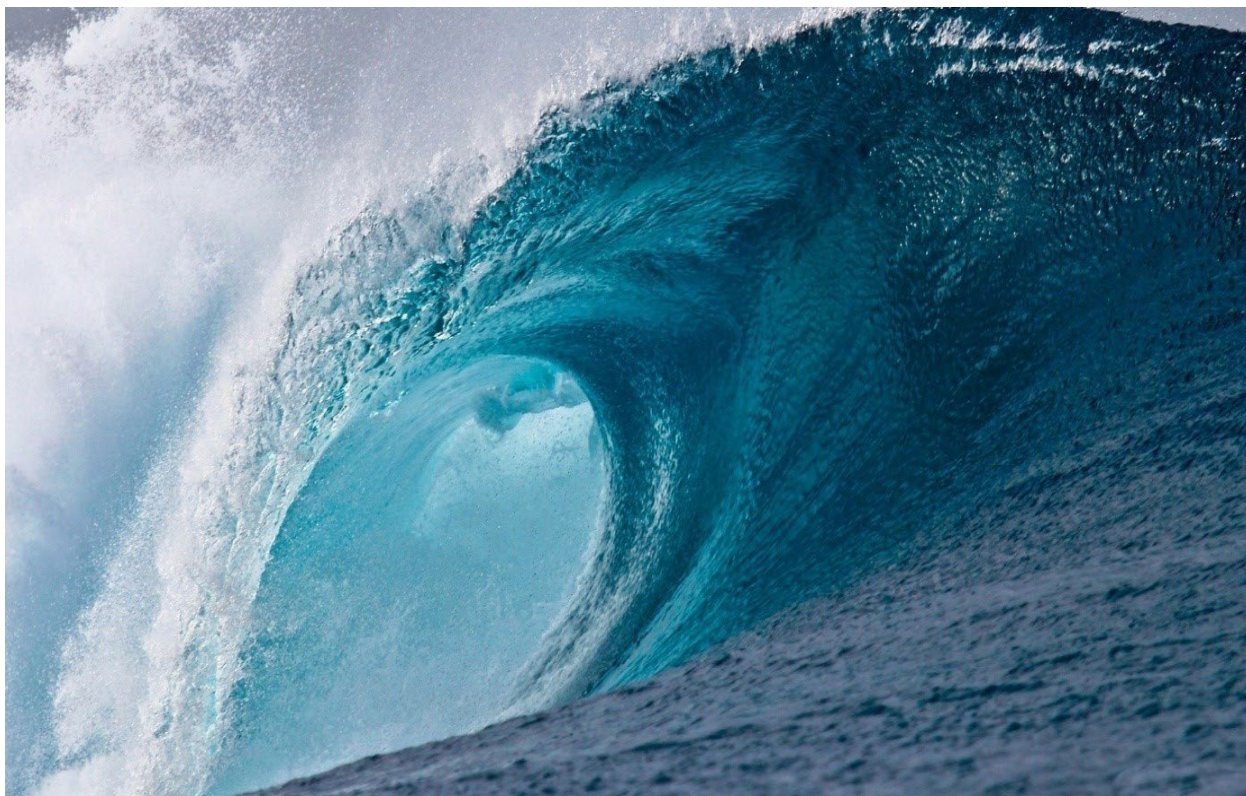
Csak azért kérsz, hogy azután adhass élő vizet, amelytől soha többé nem szomjazunk meg. „Uram, add nekem ezt a vizet... hogy ne szomjazzam és ne kelljen ide járnom meríteni.” Hogy ne kelljen élethelyzetem sötét oldalával szembesülnöm, hogy ne kelljen a kút sötétségét néznom, és fáradozva vízhez jutnom.

De Te, amikor mégis rátereled a szót bűnösségemre, csak azért teszed, hogy gyógyítsd azokat. Hogy bűneinket elhagyva megajándékozhas a Te ajándékkal, Aki a Szentlélek, Aki bennem örök életre szökellő vízforrásként „Lélekben és igazságban fogja imádni az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat keres magának.”

Uram Jézus, alávetem magam Szentlelked tisztító vizének. Nem ismerem még teljesen az Atya ajándékát a Szentlelket, Akit általad akar nekünk adni az Atya, de kérlek, add nekem ezt az élő vizet, amely képessé tesz arra, hogy szomjúságom oldódjon és viszonzásul szeretetemmel, melyet Tőled kaptam, oltsam a Te szomjúságodat, amikor kéred tőlem: „Adj innom!” Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás (Mt 2, 1-6)

(Forrás: Netwallpaper)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus szomjazza az én szeretetemet is.
- akármilyen bűnös is vagyok, az Úr engem is meghív az Élő vízből való merítésre. Isten mindig kész oltani a lelki szomjamat.
- Jézus a környezete által megvetettekkel, kitatszítottakkal is beszél, hirdeti számukra az örömhírt, sőt, kérésükre köztük is marad.
- Jézus nem azzal törődik, hogy milyen életállapotban vagyunk, hanem hogy onnan elvezessen magához lebontva minden akadályt.
- a Szentíráson keresztül az Úr velem is beszélget, mint a szamáriai asszonnyal.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Kalkuttai Szent Teréz anya lelkesége nyomán feladatom minden nap: csillapítani Jézus szeretet-szomjúságát az embereket szolgálva!
- Megtaláljam azt a személyes imamódot, mellyel mindennap meríthetek Jézusból, az Élő víz forrásából. Jézushoz hasonlóan én is osszam meg az életet adó vizet mindazokkal, akikkel az életem során találkozom.
- Senkit ne vessek meg az előítéletek, vagy mások véleménye miatt, törekedjem mindenkivel egyforma szeretettel bánni.
- Engem arra ösztönöz ez az evangéliumi szakasz, hogy rendszeresen olvassam a Szentírást és csak utána beszéljek az embereknek Krisztusról.
- Elmélyítsem magamban, hogy nincs olyan helyzet az életemben, ahol az Isten ne találna utat hozzám, és ne tudna elvezetni arra, hogy felismerjem Őt ott is.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyag* kiadványok elsődleges célja, hogy az imádságos bibliaolvasáshoz támpontokat adjanak. A segédanyagok felépítése a *lectio divina* módszer szerinti felosztást követi, egy kötetbe gyűjtve össze a bibliai szöveg megismerését segítő dokumentumok egy válogatását az evangéliumok római katolikus liturgia szerinti szakaszaihoz.

Lectio divina segédanyag, Nagyböjt 3. vasárnap („A” év)

Borítófotó © Netwallpaper.hu

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Aranyszájú Szent János gondolatait Görföl Tibor fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Vargha Tamás: Jákob kútjánál – <https://keresztvenversek.wordpress.com/2009/06/20/jakob-kutjanal>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Révai László, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Szily Boglárka, Vermes Nikolett.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2023

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu